Цана асобнага нумару 15 гр. Przesyłka opłacona ryczałtem.

№ 40 (91). Вільня, Субота 7 Траўня 1927 г. Год III

СЯЛЯНСКАЯ НІВА

Нахай жыве Беларускі Народ!

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
ВІЛЬНЯ, ЗАВАЛЬНАЯ 6. (Wilno, Zawalna 6.).
Рэдакцыя адчынена штодня ад 9 да 3 гадзіны апрача сьвята.
Рэдактар прыймае ад 12 да 2 гадз.

Зямля Сялянству бяз выкупу!

Падпіска:
на адзін месяц — 1 зал., на 3 месяцы — 2 зал., на 6 месяцаў 4 зал., на год — 8 зал.
Для заграніцы удвая даражэй.
Аплата надрукаванага залежыць ад рэдакцыі

ВЫХОДЗЕ Ў СЕРАДУ І СУБОТУ.

ОРГАН БЕЛАРУСКАГА СЯЛЯНСКАГА САЮЗУ.

Доля матурыстых.

Як кожны год, так і сёлета ў чэрвені некалькі дзесяткаў вучняў пакінуць сьцены беларускіх гімназіяў, атрымоўваючы беларускую матуру. Момант атрымліваньня матуры ў жыцьці моладзі наагул зьяўляецца адным з найсьвятлейшых момантаў, бо ён адчыняе перад юнаком новае поле да самай рожнароднай працы, як над сабой самым пры далейшай асьвеце, так і на полі грамадзкага вытворства. Але гэты сьветлы дзень закончэньня сярэдняе асьветы для беларускіх матурыстых у Заходняе Беларусі зацягнуты хмарамі.

Перш-на-перш для далейшай асьветы на Бацькаўшчыне для беларускіх матурыстых зачынены дзьверы. Каб вучыцца далей, абсальвэнты павінны шукаць вышэйшае школы за межамі краю. Але як тормаз у далейшай навуцы выступаюць матэр'яльныя абставіны. Бяз вонкавай дапамогі зусім немагчымай зьяўляецца замежная навука для Беларусаў. Калі мы маем сваіх студэнтаў заграніцаю, дык за гэта павінны быць удзячнымі тэй ці іншай помачы з боку іншых. Перадусім чэхаславацкі народ прышоў на помач Беларусам, прызнаючы больш сотні стыпэндыяў. Але калі польскаму ўраду не падабаецца тое, каб Беларусы вучыліся ў сваім краі, дык яшчэ больш не падабаецца яму вышэйшая навука для Беларусаў заграніцаю. І вось, як толькі Польшча пачала ўваходзіць у больш прыязныя зносіны з Чэхаславацыяй (заключэньне гандлёвага трактату) зараз чэскі ўрад спыніў выдачу стыпэндыяў новым студэнтам Беларусам.

Другой дзяржавай, якая прызнае стыпэндыі для беларускай моладзі—ёсьць Б. С. С. Р. Калі чэхаславацкі славянскі народ мог прызнаць беларускім студэнтам стыпэндыі, то нічога дзіўнага, што свой Беларускі Народ прызнае сваім сынам дапамогу для здабыцьця вышэйшае асьветы.

Беларуская Радавая Рэспубліка зусім натуральным правам прызнае гэтыя стыпэндыі для беларускай моладзі з Заходняе Беларусі, бо гэтая моладзь дома ня мае магчымасьці вучыцца. Аднак, на колькі нам ведама, радавая ўлада вельмі неахвотна прымае да сябе беларускіх матурыстых з Заходняе Беларусі. Дагэтуль лік студэнтаў з Заходняе Беларусі ў радавых рэспубліках даволі невялікі; мала гэтага, здараліся выпадкі, калі радавыя ўлады высылалі нейдзе ў глыбіну Саюзу матурыстых, што нелегальна пераходзілі граніцу. Гэтае ня вельмі ахвотнае прыймо нашых матурыстых тлумачыцца некалькімі аргумантамі. Бязумоўна адзін з іх зьяўляецца матэр'яльнага характару. Радавая Беларусь матэр'яльна знаходзіцца ў незашмат выгадных варунках, каб магла ўтрымоўваць сотні студэнтаў з Заходняе Беларусі. Другім аргумантам зьяўляецца тое, што нацыянальны элемэнт ня мае вялікіх уплываў на ўладу і затым камуністы-інтэрнацыяналісты ня хочуць, каб Менск вытвараў „зашмат" беларускай інтэлігенцыі, якая магчыма будзе мець нацыянальную ахварбоўку, тым больш, што нашыя матурысты выхоўваюцца пераважна больш у нацыянальным духу.

Апрача вышэй успомненага, магчымым аргумэнтам зьяўляецца наступнае: Радавай уладзе ходзе аб тое, каб у Заходняй Беларусі зьбіралася незадаваленьне з існуючых варункаў і цяперашняга ладу. Беларускія матурыстыя, будучы адсунуты ад вышэйшай школы і ад працы наагул, бо ў Заходняй Беларусі для беларускай інтэлігенцыі няма ніякага варштату працы, будуць тым фэрмэнтуючым элемэнтам, які будзе ўсьведамляць вёску аб яе правох і магчымасьці лепшай долі ў выпадку зьмены існуючага ладу. Апрача таго радавая ўлада, неахвотна прымаючы беларускіх матурыстых гэтым проціставіцца палітыцы польскага ўраду. Як ведама, польскі ўрад увесь час імкнецца да таго, каб у Заходняй Беларусі не тварыліся свае кадры інтэлігенцыі і такім чынам спрыяе ўсялякай беларускай эміграцыі за межы Польшчы. Калі ходзе аб эміграцыю ў СССР, то з боку польскае ўлады няма ніякіх перашкод, бо з Радавага Саюзу зачынены зусім паварот із ноў у край—у Заходняю Беларусь.

Вось гэты апошні факт павінен на сябе зьвярнуць увагу беларускага грамадзянства. Здабываць за межамі навуку і варнуцца ў край—гэта ёсьць толькі карысным для краю, але здабываць навуку заграніцай і пасьля не варочацца на Бацькаўшчыну—гэта ёсьць згуба для краю. Калі мы будзем вытвараць беларускую інтэлігенцыю толькі на экспорт, то гэтым самым будзем рабіць сабе вялікую крыўду, будзем памагаць польскаму ўраду паланізаваць наш край. Аб гэтым павінны ведаць усе тыя сьвядомыя Беларусы, якія даюць магчымасьць беларускім матурыстым здабываць навуку. Калі Беларускі Народ можа даваць вышэйшую навуку сваім сынам, дык гэтая навука павінна быць так арганізаванай, каб Заходняя Беларусь ня толькі ня губляла інтэлігенцыю, а наадварот каб зьбірала яе. Толькі гэтай дарогай будзем магчы ўстрымаць чужацкае наступленьне.

Новыя зьдзекі.

Да фактаў зьдзеку польскай адміністрацыі над Беларусамі далучаем наступнае здарэньне, якое апісвае сам пакрыўджаны:

„27-га красавіка с. г. я прыехаў на станцыю Стоўпцы, едучы ў Вільню. Сустрэў тамака дзьвюх калежанак з стаўпецкае гімназіі, Валентыну Зарэмбоўскую і Лідзію Канкаловічанку. Яны ехалі гэтак сама ў Вільню, дзе вучацца ў акушэрскай школе. З імі ехаў з водпуску жаўнер, калега іх, мне зусім няведамы. Селі ў вагон разам. Едучы гутарылі, як хто правёў водпуск і вялікодныя сьвяты. Нарэшце гутарка зыйшла на вялікодныя сьпевы, якія, паводле звычаю, у беларускіх вёсках пяюць увечары на першы дзень сьвятаў. Жаўнер, які ехаў разам з названымі калежанкамі, апавядаў нам, што ў іхняй вёсцы прынята пяяць расейскую песьню „Велік сьвятый нам день настал". А я казаў, што ў нашай вёсцы зусім гэтае песьні ня ведаюць. Іншыя ў вёсцы пяюць „Вэсолы нам дзісь дзень настал", — але такіх вельмі мала, бо ня ўсе ўмеюць папольску. Я расказаў, што прывёз з сабой з Вільні тую-ж песьню, перакладзеную на беларускую мову. Цяпер усе яе навучыліся і пялі падчас сёлетніх сьвятаў. На гэтым наша гутарка абарвалася.

„Калі мы пад'яжджалі да станцыі Баранавічы, да мяне падыйшоў паліцыянт № 1951, які папрасіў у мяне легітымацыю. Бачучы, што зварачваецца да мяне службова, я даў яму маю студэнцкую легітымацыю, якую ён забраў з сабою. Калі поезд прыйшоў на станцыю Баранавічы, ён сказаў мне выйсьці з поезду і завёў на чыгунковы пастарунак дзяржаўнае паліцыі. Калі мяне туды завялі, зьявіўся нейкі чалавек у цывільнай вопратцы, які з славамі: „Маем перад сабой тыповага беларуса" і далей „я табе пакажу, як гутарыць сабачай мовай, ты бальшавік, камуніст, у Менску табе мейсца", ды з рознымі вулічнымі лаянкамі ў расейскай мове — кінуўся на мяне, ударыў колькі разоў па твару, цягаў за валасы і сарваў унівэрсытэцкі факультэцкі знак. Здаволіўшыся гэтым, зрабіў мне закід, быццам я намаўляў жаўнераў пяяць у войску беларускі нацыянальны гімн. Я рашуча запярэчыў гэтаму, падобна-ж запярэчыў і жаўнер, з якім я ехаў, ды якога гэтак сама прывялі на пастарунак. Не гледзячы на гэта, мяне заарыштавалі, дыператрасьлі, б'ючы і ганебна лаючы. Пасьля пан у цывільнай вопратцы паехаў поездам, а мяне адаслалі да дыспазыцыі пана асьпіранта дзяржаўнае паліцыі ў Баранавічах. Тамака напісалі пратакол аб усей справе, і мяне звольнілі.

„У часе біцьця на пастарунку былі прысутныя паліцыянты №№ 1464 і 1951, ды яшчэ адзін паліцыянт, нумару якога я не дагледзіў.

Міхал Тулейка.

З вышэй паданага, бачым, да якой самаволі і зьдзічэньня даходзяць польскія шпікі на беларускіх землях.

Усіх падпішчыкаў просім прыслаць належныя за газэту грошы. Хто ня прышлець падпіскі, таму будзе спынена пасылка газэты.

З украінскага жыцьця.

Паўгоду таму назад украінскі Сялянскі Саюз і партыя Народнай Волі аб'ядналіся ў адну сялянска-работніцкую арганізацыю, з цэнтрам у Львове. Гэтая арганізацыя выявіла русафільшчыну, дык сябра яе пасол Васынчук з гэтакім напрамкам Сель-Роба не згадзіўся, трымаючыся незалежніцкага ідэалу. У рэзультаце гэтай міжпартыйнай спрэчкі Цэнтральны Камітэт Сель-Робу выключыў пасла П. Васынчука з партыі. З дзейнасьцю Ц. К. не згадзілася холмская арганізацыя Сель-Робу, якая не парываючы сувязі з Ц. К. запрапанавала перагляд справы Васынчука, а калі Ц. К. не пайшоў на спатканьне холмскай акружнай арганізацыі, дык апошняя пастанавіла ўтварыць новую сялянскую арганізацыю Ўкраінскі „Сялянскі Саюз".

Каб зазнаёміць беларускае грамадзянства з гэтаю новаю арганізацыяй, падаём выпіскі з газ. „Сялянскі Шлях" як органу новае партыі:

„Стаімо перад грамадзянствам на новай трыбуне ўкраінскага друкаванага слова, якую будуем уласнымі сіламі, будучы незалежнымі ў сваіх думках і дзейнасьці.

Не бяром выпадкова назоў для свайго органу.

„Сялянскі Шлях" будзе праломам прабіваці дарогу ўкраінскаму сялянству да лепшае будучыны, да дабрабыту.

„Сялянскі Шлях" будзе выявіцелем сялянскай самадзейнасьці, яго творчых змаганьняў на полі гаспадарства і культуры, праяўлўньнем палітычнай думкі зарганізаванае ў радох Сялянскага Саюзу. У сваей супольнай аснове нашыя змаганьні зьяўляюцца барацьбою за зьдзейсьненьне нефальшывай дэмакратыі, за дасяганьне пераваг працы ў публічным жыцьці людзей за сацыялізм.

Нашаю нацыянальна-палітычнаю платформаю ёсьць поўная ўкраінская незалежнасьць і злучанасьць. У дасяганьні гэтага будзем імкнуцца ўласнаю працаю будаваць украінскае сялянска-работніцкае жыцьцё, будзіці, арганізаваці і кіраваці ўсебаковую творчасьць украінскае вёскі, украінскага працоўнага народу. Каб гэтакім спосабам украінскі сялянскі народ, у ўласьцівых сабе формах, уласнаю працаю збудаваў сабе моцны фундамант для сваей сацыяльнай і нацыянальнай незалежнасьці.

Датрымоўваючы слова сялянскае праўды ня будзем аглядацца на тое, ці будзе яно падабацца нашым валадарам, або чужынецкім уплывам, якія напіраюць на ўкраінства.

Дзеля таго ня будзем патураці новамоднаму, яўнаму ці скрытаму маскаляфільству, таксама як і лякайскай прадажнасьці, бо першае і другое аднакава шкодна для ўкраінскага самастойнага жыцьця, для яго будаваньня і пашырэньня.

Маскаляфільства і лякайства аднакова замыкаюць дарогу для ўкраінскага сялянства да лепшае будучыны, забіваючы яго самадзейнасьць, нараджаючы неапраўданыя надзеі, робяць з украінскае працоўнае масы сродкі для чужых рук.

„Сялянскі Шлях" будзе змагацца за аздараўленьне ўкраінскага грамадзка-палітычнага жыцьця, выкрываючы і забіваючы маральную гніласьць, якая да яго ўкралася.

Ад дзеячаў на ўкраінскай ніве ў іх палітычнай дзейнасьці, у грамадзкіх і асабістых учынках будзем вымагаці чыстых рук, адхіляючы лякайства, ганьбячы нездарнасьць і гэшэфт-махерства.

Стоячы на стражы ўкраінскіх сялянскіх інтарэсаў, праводжаны вялікаю прасьветнаю зоркаю сацыялізму, „Сялянскі Шлях" не разумее сваіх заданьняў іначай як імкненьні да будаваньня ўкраінскае сілы працоўных мас на шляху да сацыяльнае і нацыянальнае волі, да здабыцьця ўкраінскаму народу належнага месца ў сям'і вольных народаў.

Дзеля гэтага барацьбу са сваімі праціўнікамі „Сялянскі Шлях" будзе весьці ідэалёгічна, бяручы пад увагу іх грамадзкую працу і адкідаючы ўсякія асабістыя рахункі.

Няхай жыве незалежнае друкаванае слова ўкраінскага працоўнага сялянства!"

„Паводка".

Віленскі ўрад Земляробскага банку абвесьціў у газэтах, што на тэрыторыі ў раёне яго дзейнасьці, г. з. на абшарах Віленскага, ваяводзтва, б. Гродненскае губ. і тае часткі Мінскае губэрніі, якая належыць да Польшчы, 27, 30, 31 мая, 2, 7, 8, 10, 13 і 14 чэрвеня г. г. адбудзецца ліцытацыя, г. з. публічная прадажа абшарніцкае зямельнае нярухомасьці за кароткa-тэрміновыя пазыкі ў Банку, якія ня былі своечасна аплачаны.

Усіх ліцытацыяў мае адбыцца нешта аж 650. Як бачым, дык гэта лічба не маленькая.

Сярод тых пазыкаў ёсьць і дробныя, алеж ёсьць і дужа значныя, агульную суму ўсіх гэтых пазыкаў на жаль урад не падае і вымер ліцытаванае маемасьці таксама. Дык і нам рабіць гэта таксама няма вялікае ахвоты, а галоўнае рабіць гэта не патрэбна.

Аднак-жа ня хочацца прапусьціць гэта мімалётам. Трэба хоць на момант прыпыніцца, каб адзначыць адзін факт.

650 пазыкаў, як на абшарнікаў, якіх у параўнаньні з сялянствам зьяўляецца нязначная частка — рэкорд, а гэта кідае нейкую цень на ўрад, бо яскрава гавора каму і з якою дапамогаю ўрад прыходзіць. Паміма гэта выяўляецца і вельмі выдатна, тая няўмеласьць абшарніцкага гаспадараваньні. Нядольнасьць абшарніцкага гаспадараваньня выказываецца тым, што яны ўзяўшы пазыку, гэтак яе скарысталі, што нічога не атрымалі ў абароце. Знача страцілі на марна.

А трэба ведаць, што і дзяржаўнае гаспадараваньне таксама знаходзіцца ў іх моцы і ўладзе, дык ня дзіва пасьля гэтага, што дзяржаўнае багацьце памяншаецца, падтрымліваюць яго толькі штучным способам: пазыкаю грошы за межамі дзяржавы. Ня дзіва, таксама, што банкіры ня вераць польскаму ўраду, а дамагаюцца кантролі над дзяржаўнымі фінансамі!

СОН ЦЕНІ.

На краплістых сьцязінах расы крышталовай,
У зацішшы абнятым павецьцю лістоў
Спала цень на пасьцелі пухова маховай,
Закапаўшыся ў глуб ад сьвятла прамянёў,
А над стрэхай сьвятыні расы брылянцістай
Загаралася сонца дугой прамяністай.

І ўскалыхам адвольным, як хваля рашуча,
Загудзела азнакай ахвоты паўстаць;
Чарада неабнятых мільёнаў пявуча
Пачала сонцу гымны падзякі пяяць...
Цень замёрла і зьнікла ад зроку камэты,
Што ўзплывала на горы — каб глянуць на
[сьветы.

* * *

Не шкадую прошлых днёў,
Не шкадую прошлых сноў,
Не шкадую прошлай мукі:
Мне пустоты іх ня жаль
І марноты іхніх хваль
Ня былі маей зарукай.

Я забыўся аб усім:
Ў выш расплыўся прошлы дым
І ня страшна мне ўжо ў ночы,
Толькі помню аднаго,
Не забуду я таго,
Хто глядзеў мне міла ў вочы.

Фр. Грышкевіч.

Закладайце прыватныя беларускія школы.

Паводле існуючых законаў Беларусы маюць права мець ня толькі прыватныя беларускія школы, але і дзяржаўныя. Аднак гэтае права на ўрадовыя беларускія школы дагэтуль не праведзена ў жыцьцё. Не адказваючыся зусім ад урадавых школ і вядучы далей систэматычнае складаньне дэкляацыяў нам трэба ў меру магчымасьці, старацца закладаць хоць прыватныя беларускія школы.

Каб памагчы сялянам закладаць прыватныя беларускія школы, Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры бярэ на сябе ўсе клопаты ў справе атрымліваньня ад уладаў дазволу.

У сувязі з гэтым, зварачваемся да сялян, з клічам: закладайце свае прыватныя беларускія школы! Сяляне, якія хочуць залажыць прыватную школу павінны напісаць у Інстытут (Вільня, Завальная 6—5) заяву і падачь даныя:

1) У чыім доме мае быць школа? Падаць разьмеры дому (даўжыня, шырыня і вышыня), колькі вакон і дзьвярэй і далучыць плян дому (можна плян нарысаваць самім).

2) Пасьведчаньне ад павятовага доктара, пасьведчанае старостам, што кватэра пад школу адказвае гігіенічным варункам.

3) Спісак дзяцей у школьным веку (ад 7 да 14 г.), падаючы іх век.

4) Прозьвішча і імя вучыцеля, яго адрэс, вучыцельскія кваліфікацыі, нацыянальнасьць і вера.

Такія заявы трэба прыслаць у Інстытут найпазьней да 15-га мая с. г., бо школьныя ўлады прыймаюць заявы на прыватныя беларускія школы толькі да 1 чэрвеня.

Бел. Інст. Гасп. і Культуры.

З жыцьця пад Польшчай.

Першамайскае сьвяткаваньне.

У Вільні сёлета работнікі сьвяткуючы першамайскае сьвята разьбіліся на дзьве групы, а дзеля гэтага адбыліся два паходы. Адзін паход быў наладжаны прафэсыянальнымі саюзамі з удзелам партыяў прыхільных да саюзаў і другі паход наладжаны польскаю сацыялістычнаю партыяю—правіцаю.

У часе паходаў былі параскіданыя камуністычныя адозвы. Пялі „Інтэрнацыянал" і беларускі народны гімн „Ад веку мы спалі".

Не абышлося бяз арыштаў.

У Варшаве не абышлося і на гэты раз бяз крыві. Там таксама, як і ў Вільні былі два паходы, адзін пэпэсаўскі, а другі камуністычны. Паходы стараліся адзін аднаго кампрамітаваць. Умешалася паліцыя, у рэзультаце чаго паўстала страляніна, а вынікам яе адзінаццаць работнікаў было ранена.

Адбыліся арышты ў Кракаве і Львове.

Сьвята манархістых.

Сьвятя 3-га мая, якое польская дзяржава лічыць дзяржаўным сьвятам, віленская газэта „Słowo" называе гэтае сьвята—сьвятам манархістых.

Не адбіраючы гэтага манаполю ад манархістых зацемім, што найлепш за ўсё, гэтае „Słowo" высьвятліла праўду. Дый як-жа іначай! Польская газэта „Słowo" выдаецца саюзам абшарнікаў, які імкнецца да таго, каб адрадзіць у Польшчы ўладу караля і гэтае-ж „Słowo" сьвята 3-га мая лічыць сьвятам выключна манархістых.

Гэтага для нас даволі каб зрабіць адпаведныя і зусім трафныя вывады, як з самога трэцямайскага сьвяткаваньня, гэтаксама і з дзейнасьці манархістых, ведаючы, што нам з імі не па дарозе.

Мы сяляне імкнёмся правясьці самую радыкальную зямельную рэформу, а яны манархістыя наадварот, жадаюць ня толькі скасаваць усякія пачаткі ў гэтай рэформе, але-ж затушыць на'т і думку аб ёй.

Дык кожны, хто ўмее чытаць, спяшайся выпісаць сваю газэту „Сялянскую Ніву".

Як гэта выглядае.

„Польская Дырэкцыя Страховак ад агню выпрацавала новыя правілы забясьпячэньня для запэўненьня жыхарству максымальнай карысьці з прымусовае страхоўкі".

„Успамянутае распараджэньне мае на мэце падвысіць ацэнку будынку па магчымасьці да яго запраўднай вартасьці, пры адначасным паніжэньні страховае платы".

Дык вось як спрытна гаворыцца!... Але-ж паглядзімо як гэта будзе выглядаць у запраўднасьці!...

„На тэрыторыі быўшае Кангрэсаўкі ацэначныя нормы, а знача і сумы застрахаваныя павышаюцца на $33\frac{1}{3}$ проц., на рэшце абшару б. расейскага забору павышаецца гэтая ацэнка на 50 проц.".

Калі-ж гэтак, дык зьмененыя нормы ацэнкі будуць выносіць 70 проц. запраўднае вартасьці будынку. „Павысіць яшчэ ацэнку немагчыма, гэтак кажа Дырэкцыя, дзеля таго, што жыхарства ня можа выплачваць страховае складкі". Вось як рупяцца аб жыхарстве!

Гэта адносіцца да павышэньня ацэнкі будынкаў. Цяпер жа пяройдзем да паніжэньня страховае складкі.

„Зьмяншэньне страхавое платы паніжаецца на 20 проц. вясковых будынкаў і 25 проц. мястовых".

Гэтакія страхавыя палёгкі, страхавая дырэкцыя абяцае яшчэ зрабіць, калі на гэта дазволяць варункі.

Мы ня хочам судзіць, няхай гэтыя крокі зробіць самое жыхарства, а дзеля гэтага самага падаем жыхарству гэтае распараджэньня гэтак, як яно будзе выглядаць на практыцы.

Дык вось знача возьмем гэтакі прыклад.

Калі будынак ацэнены 100 злотых і трэба за яго плаціць 1 злоты страхавое складкі, дык ужо згодна новага распараджэньня, эвэнтуальна ацэнка яго павышаецца на 150 злотых і трэба будзе плаціць за гэты будынак 1.20 грошай страхавое складкі. Бо хоць страхавая складка і паніжана на 20 проц., але за тое павышана на 50 проц. ацэнка вартасьці будынку, дык фактычна страхавая складка павялічваецца. Большую карысьць ці „палёгку" будзе мець бязумоўна той, хто згарыць, бо ён ужо атрымае ня 100 злоты, а 150.

Дзеля таго, каго Бог уратуе ад агню, гэтае новае распараджэньне не палёгка, а цяжар.

Што дзеецца ў сьвеце?

Першае мая ў Маскве.

1-га мая ў Маскве ўжо з самае раніцы не гледзячы на дрэнную пагоду на вуліцах Масквы паўстаў жывы рух. У сьвяткаваньні бралі ўдзел войска і ўвесь бальшавіцкі дзяржаўны апарат.

Адбыўся вайсковы парад, які прыняў Старшыня вайсковага рэвалюцыйнага савету Варашылаў.

Пасьля параду адбылася прысяга маладых чырвонаармейцаў пад гарматні салют.

Ад імяні ўраду прывітаў войска старшыня ўраду Рыкаў, ад Камінтэрну Мэрфі і ад Кампартыі Бухарын.

Па заканчэньні мітынгу войскі прайшлі цэрэмоніяльным маршам перад маўзалеем Леніна. Усяго праз чырвоную плошчу прайшло каля мільёну чалавек за адзін дзень, дык ня дзіва, што і 2-га мая таксама сьвяткавалі, але ўжо дзеля таго, каб адпачыць ад першамайскіх сьвяткаваньняў.

У Кітайскім катле.

Гэтымі днямі прыходзяць вельмі пераменныя весткі, дык устанавіць што-колечы падобнае на праўду немагчыма.

Газэты пішуць, быццам гэн Чанг-Кай-Шэк з арміяй ў 80 тысяч чалавек ідзе на Ханькаў, то ізноў быццам Чанг-Тсо-Лін заняў Ханькоў сваймі вайскамі. Як відзім дык хатняя крывавая барацьба ў Кітаі зацягнулася і што там робіцца дакладна, нельга разабрацца.

Есьць весткі, што там дзе пануе бальшавізм, дык і пануюць разрахункі з буржуазнымі клясамі.

Жонка расейскага прадстаўніка Барадзіна і 45 расейцаў заарыштаваных у Пэкіне аддаены суду. Разгляд справы вядзецца тайна.

Літва.

Міністар Асьветы д-р Бістрас і Міністар Скарбу Карвяліс вышлі з ураду. На іх места называюць кандыдатаў на м. асьветы інж. Шакэніса і на м. скарбу Пайраўскаса.

29 красавіка г. г. ваенны суд у Коўні разглядаў справу некалькі асобаў вінавачаных у дзейнасьці варожай сучаснаму ўстрою дзяржавы і ўрўду.

Адзін з абвінавачаных Я. Каўнецкас асуджаны на 20 гадоў цяжкага вастрогу, а рэшта на 8 і 6 гадоў цяжкага вастрогу.

Асуджаных на сьмерць пасла Паюса і афіцэра Тарнаў прэзыдэнт Літоўскай рэспублікі памілаваў, а сержант Жэмайтыс растрэляны.

Італія.

Італія правацыруе вайну з Югаславіяй. Мусаліні энэргічна вядзе захопніцкую палітыку на Балканах.

Італія зьбірае свае войска да граніцы Югаславіі.

Італьянскі прадстаўнік у Баўгарыі запрапанаваў цару Барысу ўдзяліць частку Югаславіі, калі Баўгарыя аднясецца прыхільна да Італіі на выпадак вайны між ею і Югаславіяй.

Баўгарыя гэтую прапанову адкінула.

Японія.

Новы японскі ўрад вядзе няпрыхільную палітыку да Савецкага Саюзу. Японія маніцца заняць Харбін і кітайска-усходнюю чыгунку, якая належыць да Расеі.

Амэрыка.

Рака Місісіпі гэтак шырока разьлілася, што заліла ня толькі Новы-Арлеан але-ж і частку штату Люзіана, ахапіўшы патопам яшчэ два іншыя месты.

Места Александрыя якое мае 25 тысяч жыхарства зьнікла пад вадою. З вады відаць толькі каміны. Вада ўжо сама праравала ў шасьці мясцох берагавыя загарады.

200.000 амэрыканскіх грамадзян гэтай паводкай матэрыяльна вельмі ўцярпелі, іх маемасьць зьнішчана.

Амэрыканскі Чырвоны Крыж хутка прышоў з дапамогаю і ў часова настаўленых бараках разьмясьціў гэтыя 200.000 ахвяр паводкі, якія асталіся бяз дахаў над галовамі.

Радавая нота Кітаю.

Паведамляюць з Пэкіну, што з прычыны арышту расейскіх урадоўцаў і жонкі камісара Барадзіна, радавы ўрад прыслаў вострую ноту, у якой заяўляе, што Масква бязумоўна зробіць адпаведныя крокі, калі да арыштаваных расейцаў будуць таксама адносіцца, як нядаўна да кітайскіх камуністаў.

Парады ў справе закладаньня коопэратываў.

Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры, дбаючы аб матэрыяльным дабрабыце сялянства і гаспадарчым разьвіцьці краю, аднэй са сваіх мэтаў імкнецца да пашырэньня коопэрацыі. У сувязі з гэным Інстытут залажыў у Вільні Коопэратыўна-Гандлёвыя Курсы, на якіх некалькідзесят Беларусаў атрымаюць патрэбную мінімальную веду для залажэньня і вядзеньня коопэратываў. Дзеля таго, што ня ўсім магчыма быць і акончыць такія курсы, Інстытут, у меру магчымасьці праектуе арганізаваць **Карэспандэнцыйныя Коопэратыўныя Курсы**, якія можна будзе праходзіць, седзячы дома, на вёсцы (мястэчку)

Да часу пакуль будуць арганізаваны такія курсы Інстытут бясплатна ўсім жадаючым дасьць парады ў справе закладаньня коопэратываў, спажывецкіх таварыстваў, малачарняў, крэдытовых таварыстваў (банкаў) і інш.

За парадамі трэба зварачвацца па адрэсу: Вільня, Завальная 6.

Беларускі Інст. Гасп. і Культуры.

Грамадзяне,
запісывайцеся у сябры Інстытуту!

Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры ёсьць адзінай гаспадарчай беларускай установай і аднэй з найпаважнейшых культурных арганізацыяў у Заходняй Беларусі. Інстытут утрымлівае дзьве прыватныя беларускія школы і коопэратыўна-гандлёвыя курсы. Каб Інстытут мог шырэй павясьці гаспадарчую і культурную працу, патрэбна падтрыманьне беларускага грамадзянства. Дзеля таго, што нашае грамадзянства знаходзіцца ў вельмі цяжкіх матэр'яльных абставінах, цяпер яно ня можа нясьці вялікіх афяр на свае арганізацыі. Але афяроўваючы і маленькія сумы пры вялізарным ліку афярадаўнікаў могуць сабрацца паважныя сумы, за якія можна шырэй павясьці працу карысную для ўсяго беларускага грамадзянства. У Заходняе Беларусі ёсьць каля $2^1/_2$ мільёнаў Беларусаў і калі-б з кожнае сям'і (хаты) афяраваць па 1 зл. у год, то разам зьбярэцца сума каля 500.000 зл. За такія грошы можна павясьці ня толькі культурную працу, але і гаспадарчую, з якое будзе мець карысьць усё беларускае грамадзянства.

Дык маючы гэта на мэце, кожны сьвядомы Беларус пасьпяшыся запісацца ў сябры Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Культуры. Інстытут не зьяўляецца палітычнае партыяй, а толькі гаспадарча-культурным таварыствам і затым сябрамі Інстытуту можа быць кожны сьвядомы Беларус бяз розьніцы палітычных перакананьняў. Сябры Інстытуту аплачваюць у год толькі 1 зл. сяброўскіх складак і аднаразова ўступных 1 зл.

Хто хоча запісацца ў сябры Інстытуту павінен прыслаць заяву такога зьместу:

У Беларускі Інстытут Гасп. і Культуры
у Вільні, Завальна 6.

ЗАЯВА

Ветліва прашу залічыць мяне ў сапраўдныя сябры Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Культуры.

Адпачасна дэкляроўваю акуратна аплачваць сяброўскую складку і тасавацца да Статуту і Рэгуляміну Інстытуту.

(—) подпіс

Вёска . . . . .
Воласьць . . . .
Павет . . . . .
Пошта . . . . .
Дня . . . . 192 . . г.

Пасьля залічэньня кандыдата ў сябры Інстытуту, ён атрымлівае сяброўскі білет. Перад атрыманьнем білету кожны новапрыняты сябра павінен заплаціць 1 зл. уступной складкі і найпазьней за 3 месяцы ад дня атрыманьня білету заплаціць 1 зл. сяброўскіх складак.

У мясцовасьці, дзе знойдзецца ня менш як 3 сапраўдныя сябры Інстытуту могуць яны залажыць Гурток і самастойна вясьці працу.

Пакуль няма такога гуртка на месцы кожны нова-прыняты сябра Інстытуту будзе належыць да Аддзелу або Цэнтралі Інстытуту.

Дык кожны сьвядомы Беларус, якому дарага адраджэньне Беларускага Народу, кожны селянін, які хоча для сабе і сваіх суседзяў лепшай долі, запісвайся ў Інстытут!

Цэнтральны Ўрад Інстытуту.

Ніколі не зьнішчай газэты, прачытаўшы дай яе суседу.

НАВІНЫ.

— **Лекцыя ў Інстытуце.** У суботу 7-га мая ў Інстытуце гр. Каруза прачытае лекцыю на тэму: „Ідэал Народнай культуры". Пачатак лекцыі а 7 гадз. увечары. Уваход вольны.

— **Угодкі сьмерці К. Сваяка.** З прычыны першых угодкаў сьмерці беларускага паэта К. Сваяка ў нядзелю 8-га мая а 7 гадз. увеч. у кватэры Інстытуту ладзіцца акадэмія з наступнай праграмай: 1) Лекцыя кс. А. Станкевіча на тэму „Агульная характэрыстыка творчасьці К. Сваяка". 2) Дэклямацыя вершаў К. Сваяка. 3) Сьпевы.

Уваход вольны.

Апрача акадэміі ў гэты дзень а 3 гадзіне адбудуцца адведзіны магілак беларускіх пісьменнікаў на Россе.

— **„Скарб".** Вышла з друку вершаванае народнае апавяданьне „Скарб" твор Я. Васілеўскага. Як ведама, беларускія вершы заўсёды бываюць тонічныя (глядзеце белар. паэтаў Купалу, Коласа) а Я. Васілеўскі ўлажыў свой твор сылябамі. Гэтакае вершаваньне падходзіць толькі да тых моваў, якія маюць заўсёды націск на адным месцы слова. Беларускія словы падпадаюць пад націск у рожных частках, дык дзеля гэтага сілябічны беларускі верш ня мае рытмікі, а знача замала музыкальны і ня гучны.

— **Загневалася ліха.** „Беларускі Дзень" абурыўся на „Сял. Ніву" за тое, што яна назвала яго запраўдным імем, г. знача польскаю газэтаю ў беларускай мове, выдаваную за польскія грошы, каб баламуціць нашае сялянства і рабіць палянафільскую палітыку.

А абурыўшыся, каб кальнуць „Сял. Ніву" „Беларускі Дзень", ці праўдзівей „Беларускае Ліха" зьмесьціў фокусны фэльетон. У гэтым фэльетоне „Беларускі Дзень" робіць „Сял. Ніве" гэтакія закіды, што рэагаваць ня варта.

Дый хто-ж будзе верыць „Беларускаму Дню" калі кожнаму ведама, што ён на тое і паўстаў, каб кідацца гразёю ў запраўдных Беларусаў і шчырых дзеячаў на ніве нацыянальнага адраджэньня і сацыяльнага вызваленьня.

— **У Віл. Гуртку Бел. І. Г. і К.** З прычыны выхаду Я. Зянюка з прэзыдыуму Віленскага Гуртка Белар. Інстытуту Гаспадаркі і Культуры, аўтаматычна абавязкі старшыні гуртка пераходзяць на грамадзянку Г. Карузянку, як на першага кандыдата.

Другая кніжка „Сахі".

Другая кніжка „Сахі" таксама як і першая па свайму зьместу зьяўляецца чыста вясковагаспадарчаю.

Зьмест яе гэтакі: „Як жывуць сяляне ў Даніі?" Падаючы весткі аб жыцьці датскага сялянства, „Саха" робіць вывады, што да таго высока культурнага роўня ў сваім земляробстве, які дае датскаму сялянству дабрабыт, яно дайшло, працай, навукай і арганізаванасьцю. „Саха" радзіць і нам трымацца гэтага самага.

Цікавым зьяўляецца другі артыкул „Як павялічыць ураджайнасьць зямлі". Аўтар гэтага артыкулу ўзяў важную тэму і, трэба аддаць справядлівасьць, робіць трафныя вывады.

Далей ідзе артыкул аб лубіне, але гэты артыкул нічога новага не прыносіць, бо сялянства ўжо добра зразумела карысьць ад лубіну, дык, па магчымасьці, і карыстае з яго.

Пішучы аб гадоўлі цялят „Саха" бачыць добрую гадоўлю ў добрым даглядзе і ўходзе за цялятамі, што бязумоўна зьяўляецца зусім справядлівым.

Артыкулы аб мала яшчэ знаных кармавых расьлінах „Конскім зубе" і „Каўкаскім жывакосьніку", хоць і цікавыя, але як відаць з самага іх зьместу для беларускага селяніна вялікага значэньня ня маюць, бо калі ўжо селянін будзе карыстаць з кармавых расьлінаў, дык найболей падходным будзе для яго—віка і сэрадэля.

Вельмі добры артыкул аб капусьце і парада аб незрываньні шчыперу з цыбулі.

Пэўна карыснымі будуць артыкулы для садавода аб „хваробах і лячэньні пладовых дрэваў", а для пчалавода аб „Раеньні пчолаў".

Гаспадарчы зьмест канчаецца некалькімі парадамі агранома.

Між іншым аграном радзіць, што сэрадэля ўдаецца на лёгкай і ня мокрай зямлі. Лепей сеяць яе па азіміне. Сеяць з ярынаю ня выгадна.

Таксама радзіцца садзіць бульбу ня рэзаным насеньнем, бо як паказалі дасьледы, дык гэтак садзіць найвыгадней. А калі рэзаць, дык папярэнае рэзаньне будзе лепшае. Рэзаць насеньне бульбы ўдоўж вельмі блага.

Як бачым, дык зьмест цікавы, толькі застаецца выкарыстаць яго.

Ст. Ратай.

Да нас пішуць.

Спробы арганізаваць „Sokół“.

У м-ку Сьвіры, Сьвянцянскага пав. знайшліся замястэчкавыя 3 асобы, якія пачалі арганізаваць дружыну „Sokół“. З іх быў адзін Украінец, другі тутэйшы, Беларус, а трэці з „Królewstwa“ рыбалоў.

Вось яны пачалі нагаварваць мястэчкавую і вясковую моладзь, каб усе запісваліся ў гэту дружыну, абяцаючы ім, што дастарчуць радзіё і кінематаграфічны апарат. Хто запішацца ў гэту дружыну, будзе бясплатна слухаць радзіё, у якім можна чуць сьпевы, танцы, разгаворы з усяго сьвету, а таксама будзе бясплатны кінематаграф. Зацікавілася моладзь і пачала ўпісвацца ў гэту дружыну, уносячы па 2 зл. уступных.

Набраўшы грошы, арганізатары пачалі куціць; пракуціўшы сабраныя грошы ізноў пачалі зьяўляцца ў мястэчка, кажучы, што пачнём прадназначаную працу ад шчасьлівага дня „3-га мая“ с. г.

Дык, паважаная моладзь, ня радзіў-бы Вам заставацца панскімі слугамі, досыць дагэтуль мучаліся пад кнутам паншчыны, цяпер памалу асьведамляемся і назаўсёды мусім памятаць хто наш прыяцель, а хто вораг.

Вінцковіч.

Беларуская лекцыя.

(М-ка Нова-Мыш, Баранавіцкага пав.).

З ініцыятывы Новамыскага Гуртка Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Культуры 19-га красавіка с. г. была прачытана тут гр. Карузо першая беларуская лекцыя на тэму: „Адкуль узьнік беларускі адраджэнскі рух“.

Ня гледзячы на пэўныя перашкоды з боку мясцовых уладаў, на лекцыі сабралася шмат слухачоў.

Слухачы былі вельмі захоплены гэтаю лекцыяю, якая ня мела агітацыйна-партыйных аргумэнтаў, а насіла характар чыста культурнагістарычны і асьветавы.

На прысутных зрабіў вельмі добрае ўражэньне той кароткі агляд гістарычных падзеяў, аб якіх прысутныя даведаліся толькі цяпер. Аб гісторыі Беларусі тут да гэтага часу мала хто ведаў.

Па заканчэньні лекцыі дзякавалі лектару сільнымі воплескамі; кожны прысутны Беларус, пазнаўшы сваю гісторыю бўў безумоўна вельмі ўдзячны таму, што праліў сьвятло аб сьведамасьці.

Адначасна Новамышскі Гуртон Б. І. Г. і К. гэтым выражае шчырую падзяку грам. Карузэ за яго карысную лекцыю і просіць не забываць наш куточак у будучыне, просіць адведаць нас часьцей для пашырэньня і паглыбленьня сьведамасьці нашага народу.

Таксама шчыра дзякуем нашым пабрацімцам пажарнікам за салю, з якой яны ахвотна нам дазволілі скарыстаць у мэтах адчытаньня вышэй памянутай лекцыі.

Яз—скі.

Спаткала такі ліха.

(Тэлеханы, Косаўскага пав.).

Яшчэ адзін раз напішу пра „нябошчыка“ паштара Ан. Пяліву. Можа хто падумае, што ён і сапраўды памёр, але дзе там! Гэтакія благія людзі ня скора ўміраюць! Ён цяпер не ў труне, а ў турме сядзіць у Пружанах. Туды сам папаў, куды добрых людзей бяз віны пхаў дый шмат з яго ласкі туды папала. А якжа-ж ён стараўся, каб стары Беларус А. Татарчук папаўся, але не ўдалося, а сам дык умалоўся і як не круціўся—праўда і справядлівасьць перамаглі.

Надта прыяцельствавалі з паштаром Пяліваю камэндант пастарунку і войт, які нават прозьвішча перайначыў з Кавалевіча на Кавалеўскага і стаў панам, але-ж ці-ж яму да твару быць панам, калі ён Кавалеўскі—Беларус, а перакінуўшыся на Паляка, астаўся гэтакім самым мужыком, якім і быў. Толькі круціць дык добра ўмее, бо пабудаваў два дамы. Першы дом пабудаваў тагды, як пайкі выдаваў сіротам, а другі як войтам стаў.

Прыяцельствавалі яны з Пяліваю, калі Пяліва быў паштарам, дык і тагды, калі ў турму забіралі, таксама зрабілі на прыяцельску. Вывезьлі як вельможнага пана на войтавых конях уночь, ведама, каб ніхто ня бачыў, ды не насьмяяўся ўвочы.

Вось, браточкі, як яны трымаюць адзін аднаго, ня гэтак як сяляне!... за нашу неарганізаванасьць паліцыя часта адпраўляе нас бяз віны і як ня чалавека. Бачыце, як злодзея паштара, дык з вялікаю пашанаю адвязьлі.

Відаць, што праўда ў сьвецігь як сонца, хоць і закапалі яе, але-ж яна нейк часамі прабіваецца на паверх, бо зладзеі пачынаюць троха стыдацца, хоць здаецца нечага было-б стыдацца, бо папольску не гаворыцца ўкраў, а „zdeufraudował“, бачыце як пекна!...

Мне здаецца, што гэтакія людзі, якія мяняюць сваю нацыянальнасьць, не павінна-бы стыдацца, ажно і іх сорам ахапіў. Ну як-жа, хоць не ўкраў, а здэфраўдаваў, але-ж усёткі ў белы дзень неяк ня гожа разьвітацца з прыяцелем.

Дык вось знача, усё-ж такі прыйшоў канец Пяліве, прышлося разьвітацца з патэфонам, нікілевым лыжакам і мяккаю мэбэльлю, якую нажыў за крадзеныя грошы.

Жонка паштара выехала ў Вільню, дзе будзе атрымоўваць запамогу як беззработная інтэлігэнтка.

А. Шышка.

Спэктаклі на вёсцы.

(Ляховічы, Баранавіцкага пав.).

На праваслаўны Вялікдзень хлопцы з в. в. Жарабковічы і Канюхі, Ляхавіцкае гм. Баранавіцкага пав. ладзілі спэктаклі. На другі дзень Вялікадня ў Жарабковічах была адыграна: „Дрыгва“ Аляхновіча. П'еса прайшла вяла, не зрабіла вялікшага ўражаньня на прысутных, дзеля незразумелага для вясковага глядзельніка сэнсу, хоць некаторыя аматары, напр. у ролі Галубоўскага і Ленкдугны ігралі памастацку. Публікі быў поўны магазын (спэктаклі ладзяцца ў магазыне, дзе перад вайной ссыпалася збожжа), многа хлапцоў напрыходзіла з суседніх вёсак, на'т некалькі вайсковых асаднікаў. Спэктакль закончыўся скокамі, якія спакойна без жадных авантур працягнуліся аж да раніцы. Публіка захоўвалася прыстойна.

У Канюхох на 3-ці дзень Вялікадня ставілі: „Суд“ Галубка. П'еска ўдалася вельмі добра, сьмяху было цэлае мора, а воплескі па заканчэньні не сьціхалі з паўгадзіны. Надта была арыгінальная вопратка і добры грым. Пасьля прадстаўленьня хлапцы дэклямавалі вершы: „Вялікдзень“, „Хрыстос Уваскрос“, „Мой пагляд і мэта“, „Акуляры“, „Вучыся“ і шмат другіх.

З суседніх вёсак ніхто не прыходзіў, бо перашкодзіў дождж. Аднак аматары канюхоўскія мала тужаць па гэтым, пацяшаючы сябе тым, што на другі раз паправяцца. Вытрывалыя хлопцы, яны ні перад чым не застанаўляюцца, усякія перашкоды змагаюць на сваёй дарозе, ідучы ўсё наперад ды наперад. Колькі ўжо было непаразуменяў, спрэчак, не адзін раз вечарына прыносіла дэфіцыт, аднак гэта іх не палохае, не адбівае ахвоты да працы, а наадварот, што раз больш заахвочвае. Яны ўжо дзесяткі разоў ставілі спэктаклі, так што трэба баяцца, што з часам Віленскі рэпэртуар скончыцца і тагды не будзе матэр'ялу—вось клопат! Чэсьць Вам — энэргічныя працаўнікі на ніве адраджэньня Бацькаўшчыны!

Прыяцель.

Прыслужнік.

(Пружанская воласьць).

У нашай воласьці ёсьць войт, які будучы Беларусам, хоча стацца „крулявякам“. Пакуль яшчэ служыў на лесапільні, ды апранаўся як кожны сялянін, быў чалавекам. Але пасада войта зусім яго сапсула. Пачаў адзявацца папанску, задзіраць у гару нос ды прымуржвацца панам. Бясконца ненавідзіць беларускіх газэт, а як сяляне з в. Шэні прышлі, каб пасьведчыў дэкларацыі на беларускую школу, то так многа іх натузаў, што кожны „благаславіў“ войта як „добрага“ гаспадара воласьці. Затое, калі ў воласьці прыедзе які пан, дык перад ім чуць не на калені становіцца і ёсьць ведама ўся канцэлярыя возьміцца, каб скарэй споўніць („залатвіць“) справу пана.

А сам войт ня толькі з панамі але і з сялянамі пачынае гутарыць ужо папольску, толькі ягоная мова вельмі камічна выглядае, бо войт нязнаючы польскае мовы, перарабляе беларускія словы быццам на польскі лад.

Невядома толькі чым скончыцца гэта падлізваньне, бо беларуская прыказка: „служы пану верне...“ часта збываецца.

Мікалай Бедны.

НАШАЯ ПОШТА.

Сапоцьку: Вы не падходзіце пад закон аб чыншавіках, ці арэндатарах і затым улада як захоча, так можа паступіць з Вамі.

Асіповічу: Вашае пісьмо прынялі да ведама.

Керскаму: „Флірт“ можаце выпісаць з кнігарні—Вільня, Завальная 7. У справе прыватнай школы прышліце даныя, аб якіх зьмешчана ў гэтым нумары „Сял. Нівы“. Пасады ніякае ня маем.

Семашкевічу і Пракапені: Друкі паслалі.

Ст. Грынкевічу: Газэту пасыл. увесь час.

Кузьміцкаму: 25 гр. перадалі ў „Саху“.

Жыхарам в. Яковічы: Білеты паслалі.

Дубовіку, Казлоўскаму, Г. Матусэвічу: пробны нумар паслалі.

Т. Асіповічу, II. Асіповічу, Стэфановічу: газэту пасылаем.

Дасталі ад:

Пятроўскага А., Назарука І., Баліцкага Б., Шымчака А.—па 2 зл.

Канаховіча Панталея, Карновіча А., Іванкі М., Шыбута А., Маліка В., Сыманоўскага В. — па 1 зл.

Куток сьмеху і сатыры.

Усё разам.

— Ты заплаціў штраф за тутун?

— Не! чакаю пакуль прыдзе яшчэ за лес, за комін, за сабаку, за студню, за сьметнік, дый тады ўсе разам аддам, а то што дзесяць раз буду насіць?!

* * *

— Гаспадар, чаму хлява ня крыеце?

— А як крыць, бачыш, дошч ідзе.

— А чаму ня крыеце як пагода?

— А нашто-ж крыць як пагода, тады не цячэ.

Рэдактар і выдавец К. Мацкевіч.

Беларуская Друкарня ім. Ф. Скарыны, Вільня—Людвісарская 1.